

relse med pygméerna och många gånger större än de människor vi se nu för tiden.

När han övertygat sig om, att han inte sett fel, skyndade han så fort han kunde ner till jättens öra och skrek med full hals in i det:

— Hallå, broder Anteus! Stig genast upp och tag din käpp, för här kommer en annan jätte, som nog vill ta ett nappatag med dig!

— Lämna mig i fred för dina dumheter, min gosse lille! muttrade Anteus halvvaknen. Ser du inte, att jag vill sova? Det finns inte en jätte i hela världen, för vars skull jag vill besvära mig med att sliga upp.

Men pygméen stirrade på nytt utåt slätten och fann, att främlingen styrde sina steg rakt emot Anteus utsträckta gestalt. Inom kort var han så nära, att man riktigt såg hur stor och skräckinjagande han var. Han bar ett svärd vid sidan och en lejonhud över ryggen, och över högra axeln höll han en klubba, som såg tjockare och tyngre ut än Anteus käpp.

Nu hade hela pygméfolket fått syn på detta nya under. Ett rop trängde ur en miljon små strupar. Och när alla skreko så där på en